

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592472032/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

tere, end at De maa henvende Dem til nærmeste Land, Østerrig – eller ogsaa Frankrig, det er sandt.»

»De synes at nære nogen Tvivl.»

»Hvis jeg uvilkaarlig skulde have talt, som om jeg tvivlede, saa ligger det i, at Greven selv sagde, at der kunde være Vanskeligheder, og man veed jo aldrig, hvor stor en Vanskelighed kan blive selv for store og stærke Folk.»

»Ja, men jeg gjentager, for at berolige Dem i Deres Omsorg for os, at for den, der veed Besked og har Magt til at vilde, er der ingen Vanskeligheder, og en Hindring, der tilfældig stiller sig os i Veien, taale vi ikke.»

Naar man gaaer ved Siden af hinanden, behøver man under en Samtale ikke at see hinanden i Øinene, og man fristes derved mindre til at bryde ud med, hvad man tænker. Jeg vidste, at jeg ikke *kunde* gaae tilside, hvor meget end Greven vilde tilraade mig det; den Sikkerhed, hvormed han talte, syntes mig enten kunstig, paataget for at imponere mig, eller saa brutal, diabolisk, at jeg ved Faderens Side tænkte paa Sønnens Død.

En neapolitansk Officier, der boede paa 2den Sal i samme Hus som jeg, gjorde et Herreselskab. Jeg kom temmelig sildig og saac i et indre Værelse Grev Fritz sidde og spille Schack – thi skjøndt han nu havde opdaget sin Medicin, var han dog i ledige Øjeblikke undergiven en rastløs Trang til en Slags Erstatning for det gamle Spil. Jeg havde ikke seet ham siden Paaskedag og nærmede mig for at hilse paa ham; men da han syntes fordybet i Beregning af et Træk, ventede jeg lidt. Det blev mig snart tydeligt, at han nu aldeles ikke tænkte paa Spillet; han stirrede paa een Brik, og medens han søgte at holde sig ubevægelig, var der en nervøs Dirren i hans høire Haand. Med et Sideblik, der ikke naaede helt op ad mig, sagde han pludselig: »Hent mig et Glas Vand.»

Jeg troede at forståe ham; han vilde gjøre sin Adel gjældende imod den, han nu formodentlig vilde kalde sin forrige Hovmester; men han havde, just ikke meget mandig, indrettet sin Adfærd saadan, at han i sidste Øjeblik kunde sige, han havde taget fejl og troet, det var en Tjener. Men jeg fandt Situationen god til at modtage Kampen

og vilde ikke lade nogen Tvetydighed komme i Veien for en fuld-
stændig Afgjørelse; jeg gik ned, tog min Uniform paa, spændte Kaar-
den om mig og var efter faa Minutters Forløb paa min forrige Plads.

Han syntes at kjende mine Skridt; thi igjen uden at see op sagde
han bydende: »Jeg tænkte, De var gaet for at –».

Men i samme Øieblik opdagede hans Sideblik Uniformen, hans
Øine løftede sig helt op til mit Ansigt, og med voldsom, nervøs Li-
denskab sprang han op og raabte: »Det er falsk! det er skjændig Ma-
skerade! Herud! Herud!»

»Hvad er falsk? Hvad er Maskerade?» spurgte en af de Herrer, der
stode nær.

»Den Uniform! Den Person i den Uniform!» raabte han.

En Attaché ved den østerrigske Legation sagde: »Hr. Greven tager
feil; jeg kan til Overflodighed – thi jeg antager, at her kun er en
Tvivler tilstede – afgive det Vidnesbyrd, at det ikke er en Maskerade,
at der ikke er noget Falsk fra denne Herres Side.»

Den gamle Greve trængte sig igjennem Kredsen, spurgte og erfa-
rede i Hast, hvad der var foregaaet, og raabte: »Mine Herrer, De vide
Alle, at min Søn er syg! De maae tilgive ham! Denne Uniform maate,
jeg nægter det ikke, overraske ham . . . De vide, at vi for nogle
Aar siden i Holsten havde østerrigsk Occupation . . . og et ubehage-
ligt Tilfælde Jeg haaber, at De» – vedblev han, idet han vendte
sig til mig – »i Betragtning af min Søns Sygdom og af det gamle Ven-
skab mellem Dem og vor Familie vil modtage min fuldstændige
Undskyldning – mine Herrer, endnu engang, ret meget om Forladel-
se!»

Med disse Ord bukkede han til alle Sider og drog Sønnen med,
skjøndt ikke ganske uden Modstræben fra dennes Side.

Jeg overlod til to Herrer at afgjøre, om denne Undskyldning var
tilstrækkelig, og at forberede det videre Fornødne; jeg var vel tilfreds
med at være *en règle* overfor »Selskabet» og lade dets absolute Magt
føre Grevens og mig.

Men næste Middag kom den ene af dem og meddelte mig, at Gre-
ven og hans Søn vare afreiste; de havde taget Pas til Wien.

Derimod var Grevinden bleven, og da jeg traf hende i *Palazzo Bar-
berini*, var der i hendes Adfærd imod mig ikke ringeste Tegn til, at
hun vidste noget om det Forefaldne; hun var indtil den fineste Nu-
ance lige venskabelig paa sin store, forment-hoflige Vis. Men hun